

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Aftalen om promillepengene under forhandlingerne med de parter, der bliver berørt af dette forhold, var klart, at det var differencen mellem sidste års og dette års penge, der kom ind i promillefonden. Det skøn, der da lå til grund, var, at det ville blive 30 mill. kr. Det har vist sig i praksis, at der ikke kom så mange penge ind, fordi stigningerne i de områder, der skulle give pengene, ikke blev så store. På den baggrund er det, jeg har oplyst, at det nu kun bliver 20 mill. kr. Aftalens grundlag må jeg respektere, og det gør jeg; det finder jeg er korrekt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden af Lone Dybkjær (RV) (se foran)

vedtoges enstemmigt med 68 stemmer (KF, V, RV, CD, VS, KrF, FP, FD og Steenholdt (Grøn.)); 49 (S og SF) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag om motiveret dagsorden af Dorte Bennedsen (S), Leif Hermann (SF) og Anne Grete Holmsgård (VS) (se foran).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 52:

Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse, lov om genanvendelse og begrænsning af affald og lov om kemiske stoffer og produkter.

Af Leif Hermann (SF) og Lenger (VS) m.fl.

(Fremsat 29/10 85).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Miljøministeren (Chr. Christensen):**

Jeg havde i sidste uge en drøftelse med folketingets miljø- og planlægningsudvalg om miljøbeskyttelseslovens administration.

Disse drøftelser tog udgangspunkt i lovens § 1, stk. 3, og jeg forstår godt, at der kan opstå diskussion om bestemmelsen. Den fremdrages jo ofte i miljødebatten, og det skaber måske det indtryk, at bestemmelsen skal indtage en central placering i miljøbeskyttelseslovens administration.

Den praktiske administration af bestemmelsen viser nu nok, at dette indtryk ikke er rigtigt. De afgørelser, der henviser til § 1, stk. 3, tyder ikke på, at erhvervsøkonomiske interesser vejer uforholdsmæssigt tungt, når miljømyndighederne vurderer, om en tilladelse eller godkendelse kan meddeles, og det skyldes flere ting.

For det første, at § 1, stk. 2, udtrykkeligt fastslår, at miljøbeskyttelsesloven særlig skal varetage hensynet til miljøet. Denne bestemmelse synes noget overset i debatten.

For det andet, at en virksomhed ifølge § 3, stk. 1 og 2, skal vælge en hensigtsmæssig lokalisering. Tilgodeses dette krav ikke i tilstrækkeligt omfang, må virksomheden affinde sig med, at lokalisering ikke bliver godkendt, eller at der stilles krav, endog ret strenge krav, til virksomhedens etablering og drift.

For det tredje er der bestemmelsen i § 3, stk. 3, der fastslår, at en forurenende virksomhed skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at forebygge og imødegå forureningen, og at driften skal tilrettelægges på en sådan måde, at virksomheden forurener mindst muligt.

Hvis man sammenfatter disse elementer, ser man, at miljøbeskyttelsesloven indeholder tre miljøbeskyttende hensyn, som skal afvejes i forhold til de erhvervsøkonomiske hensyn. Dertil kommer, at miljøhensynet ifølge loven skal tillægges større vægt end de erhvervsøkonomiske interesser.

På den anden side skal jeg ikke lægge skjul på, at der også må tages hensyn til, hvad der er teknisk muligt inden for realistiske økonomiske rammer. Det er imidlertid i overensstemmelse med folketingets intentioner om, at der på miljøbeskyttelsesområdet som på alle andre forvaltningsområder skal være et nogenlunde rimeligt forhold mellem mål og midler. Sagt på en anden måde: § 1, stk. 3, fastslår kun, at der skal tages hensyn til erhvervsøkonomiske omkostninger, hvis det vil være ude af proportion at stramme miljøkravene. Meningen med § 1, stk. 3, er